

Arrest

nr. 274 081 van 15 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gelet op de pleitnota van 12 mei 2022 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 9 november 2016 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Bij terugkeer naar Syrië vreesde zij door het regime geïsoleerd te worden omdat zij asiel aanvraag in Europa. Op 23 december 2016 werd verzoeksters zoon, A. A. A., in België geboren. Op 3 april 2017 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voormeld verzoek niet in overweging te nemen daar verzoekster reeds in een lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus had verkregen, meer bepaald in Duitsland. Verzoekster diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissing.

Verzoekster verbleef, nadat zij in België een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, gedurende een periode van zeven maanden bij haar zus in Lille in Frankrijk. Vervolgens verzocht zij op 5 december 2018

voor de tweede maal om internationale bescherming in België. Haar verzoek werd op 5 juni 2019 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard aangezien verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Verzoekster diende geen beroep in bij de Raad tegen deze beslissing.

Op 1 oktober 2021 diende verzoekster huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van haar huidig verzoek legt verzoekster brieven voor van haar advocaat waaruit blijkt dat de vluchtelingenstatus van haar zoon in Duitsland werd ingetrokken op 30 juni 2020 en de hare op 24 april 2020.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u een soenniet van Arabische origine. U bent geboren op 26 februari 1995 te Latakia. Op 12 januari 2014 vertrok u via de luchthaven van Damascus uit Syrië omwille van de slechte veiligheidssituatie. In november 2015 huwde u in Marokko met uw neef H A. A.. Jullie vroegen vervolgens asiel aan in Duitsland. De vluchtelingenstatus werd u in Duitsland toegekend op 5 augustus 2015. Op 8 december 2015 beviel u in Duitsland van uw zoon Z. A. (O.V. ...). Uw echtgenoot wilde terugkeren naar zijn ouders. U wilde dit niet en bleef zwanger en met een kind achter in Duitsland. U reisde door naar België waar uw moeder C. A. (CG 15/35718; O.V. ...) reeds verbleef zodat zij u kon helpen. U kwam hier in België aan op 3 november 2016 en diende hier een **eerste verzoek om internationale bescherming** in op 9 november 2016. Bij terugkeer naar Syrië vreesde u door het regime geïsoleerd te worden omdat u asiel aanvraagde in Europa. Op 23 december 2016 werd uw kind A. A. A. (O.V. ...) hier in België geboren. Op 3 april 2017 werd door de Commissaris-generaal beslist uw verzoek niet in overweging te nemen daar u reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Duitsland, de vluchtelingenstatus had verkregen. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) tegen deze beslissing.*

*Nadat u in België een bevel kreeg het grondgebied te verlaten, hebt u een periode van zeven maanden bij uw zus in Lille in Frankrijk verbleven. Op 5 december 2018 verzocht u een **tweede keer** om internationale bescherming in België. U verklaarde in Syrië niets te vrezen en sowieso ooit terug te keren. Uw kinderen zouden echter niet naar Syrië kunnen terugkeren omdat ze geen Syrische documenten hebben aangezien ze in Europa geboren werden. Verder herhaalde u dat uw partner u in de steek liet. U vreesde tevens niets in Duitsland, maar beweerde dat uw beschermingsstatus in Duitsland bijna een jaar vervallen was. Uw advocaat had u namelijk aangeraden naar Duitsland te gaan om een intrekking in te dienen voor uw verblijf daar. Hier in België had u familie die u kon helpen. Op 5 juni 2019 werd door de Commissaris-generaal beslist uw verzoek niet ontvankelijk te verklaren aangezien u geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) tegen deze beslissing.*

*Zonder België te hebben verlaten, diende u op 1 oktober 2021 een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U haalt aan in Duitsland geen verblijfsrecht meer te hebben. U verklaart dit zelf te hebben laten vernietigen. Uw vluchtelingenstatus werd daar dan ook ingetrokken. Ten opzichte van Syrië herhaalt u geen vrees te hebben, maar uit u nogmaals de bezorgdheid dat uw kinderen geen Syrische documenten hebben. Bovendien hebben ze geen vader. Daarom verzoekt u de Belgische autoriteiten u verblijfspapieren te geven. Ter staving van uw huidig verzoek legt u brieven voor van uw advocaat waaruit blijkt dat de vluchtelingenstatus in Duitsland van uw zoon werd ingetrokken op 30 juni 2020 en de uwe op 24 april 2020.*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

*Er dient benadrukt te worden dat uw **eerste verzoek** om internationale bescherming in België niet in overweging werd genomen. Immers, uit het administratief dossier van uw eerste verzoek blijkt dat u op 5 augustus 2015 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Duitsland. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Uw **tweede verzoek** werd niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Wederom ging u niet in beroep tegen deze beslissing.*

*In uw huidig **derde verzoek** verklaart u dat u uw internationale beschermingsstatus in Duitsland liet vernietigen. U legt brieven van uw advocaten voor waaruit blijkt dat zowel uw vluchtelingenstatus als die van uw zoon effectief werden ingetrokken. Dienaangaande moet worden benadrukt dat het vrijwillig en moedwillig afstand doen van een internationale beschermingsstatus die u in een andere lidstaat van de Europese Unie (i.c. Duitsland) reeds werd verleend, terwijl u inmiddels een nieuw verzoek hebt ingediend om eenzelfde internationale beschermingsstatus te verkrijgen in een andere lidstaat (i.c. België) zonder evenwel enige garantie te hebben wat betreft de uitkomst van zulk een nieuw verzoek, niet alleen kan worden aangemerkt als een intentionele poging om de vigerende Belgische en Europese regelgeving te omzeilen, maar tevens haaks staat op de gegrondheid of ernst van de nood aan internationale bescherming die u beweert te hebben.*

Evenmin toont u genoegzaam aan dat u zich niet terug tot de Duitse instanties kunt of zelfs moet wenden om de mogelijkheden of middelen die u daar ter beschikking staan uit te putten voor zover u van oordeel bent dat u actueel nog steeds een nood aan internationale bescherming kunt doen gelden (cf. heropening, volgend verzoek in Duitsland), temeer aangezien u in het kader van onderhavig volgend verzoek géén redenen aanreikt die een valabele verschoningsgrond zouden kunnen vormen voor het vrijwillig opgeven van de internationale bescherming die u voorheen in Duitsland verleend werd teneinde een nieuw verzoek in België in te dienen (zie supra en infra). Meegaan in dergelijk handelen zou dan ook indruisen tegen het EU-acquis en daarmee verbonden interstatelijk vertrouwensbeginsel evenals irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat , i.c. Duitsland, waar ze internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terugnijving naar haar land van nationaliteit, i.c. Syrië, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onderneemt verzoekster een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster voegt stukken bij het verzoekschrift die zij benoemt als: “*email van de raadsman van verzoekster dd. 15.12.2021 en bijlagen*” en “*beslissing van CGVS dd. 23.12.2020 in een zeer vergelijkbaar dossier*”.

2.1.2. Verweerder dient een “*NOTA verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” in waarin verzocht wordt om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure en waarin voor het overige een inhoudelijke repliek wordt gevoerd ten aanzien van het door verzoekster ingediende verzoekschrift. Bij deze nota wordt een bijlage gevoegd, benoemd als: “*Vertaling ‘besluit’ d.d. 30 juni 2020 van het Duitse Federaal Bureau voor Migratie en Vluchtelingen inzake het verzoek om internationale bescherming in hoofde van de zoon van verzoekende partij, A. A. Z. (CG ...).*”

2.1.3. Tot slot legt verzoekster een pleitnota neer waarin zij bijkomende opmerkingen formuleert.

2.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch

ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.2.1. De commissaris-generaal benadrukt in de motieven van de bestreden beslissing vooreerst dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming in België niet in overweging werd genomen, waarbij hij aangeeft dat uit het administratief dossier van haar eerste verzoek immers blijkt dat haar op 5 augustus 2015 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Duitsland en dat verzoekster niet in beroep ging tegen deze beslissing van de commissaris-generaal. Vervolgens zet hij uiteen dat verzoeksters tweede verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam en dat zij wederom niet in beroep ging tegen deze beslissing.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet langer kan verschuilen achter het feit dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat om het verzoek met toepassing van artikel 57/6, 3, 3° van de Vreemdelingenwet af te wijzen en *“om haar nood aan bescherming te bestuderen ten opzichte van haar land van herkomst, in casu Syrië”*, herinnert de Raad er vooreerst aan dat de bestreden beslissing niet wordt gesteund op voormeld artikel 57/6, 3, 3°, doch wel op artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet zoals hiervoor uiteengezet.

Verzoekster is thans in haar verzoekschrift de mening toegedaan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd, met name de Duitse beslissingen waaruit blijkt dat haar internationale beschermingsstatus en die van haar zoon Z. in Duitsland werden ingetrokken. Zij vervolgt dat deze beslissingen van het Duitse *“Bundesamt für Migration und Flüchtlinge”* die in juni 2020 definitief zijn geworden, elementen zijn die de kans aanzienlijk verhogen om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoekster viseert de vaststellingen gedaan omtrent de stukken die zij heeft voorgelegd waarover de commissaris-generaal motiveert als volgt: *“In uw huidig derde verzoek verklaart u dat u uw internationale beschermingsstatus in Duitsland liet vernietigen. U legt brieven van uw advocaten voor waaruit blijkt dat zowel uw vluchtelingenstatus als die van uw zoon effectief werden ingetrokken. Dienaangaande moet worden benadrukt dat het vrijwillig en moedwillig afstand doen van een internationale beschermingsstatus die u in een andere lidstaat van de Europese Unie (i.c. Duitsland) reeds werd verleend, terwijl u inmiddels een nieuw verzoek hebt ingediend om eenzelfde internationale beschermingsstatus te verkrijgen in een andere lidstaat (i.c. België) zonder evenwel enige garantie te hebben wat betreft de uitkomst van zulk een*

nieuw verzoek, niet alleen kan worden aangemerkt als een intentionele poging om de vigerende Belgische en Europese regelgeving te omzeilen, maar tevens haaks staat op de gegrondheid of ernst van de nood aan internationale bescherming die u beweert te hebben.

Evenmin toont u genoegzaam aan dat u zich niet terug tot de Duitse instanties kunt of zelfs moet wenden om de mogelijkheden of middelen die u daar ter beschikking staan uit te putten voor zover u van oordeel bent dat u actueel nog steeds een nood aan internationale bescherming kunt doen gelden (cf. heropening, volgend verzoek in Duitsland), temeer aangezien u in het kader van onderhavig volgend verzoek géén redenen aanreikt die een valabele verschoningsgrond zouden kunnen vormen voor het vrijwillig opgeven van de internationale bescherming die u voorheen in Duitsland verleend werd teneinde een nieuw verzoek in België in te dienen (zie supra en infra). Meegaan in dergelijk handelen zou dan ook indruisen tegen het EU-acquis en daarmee verbonden interstatelijk vertrouwensbeginsel evenals irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.”

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan het niet eens te zijn en zij verwijst naar de officiële beslissingen die naar haar mening geen ruimte laten voor onduidelijkheid, meer bepaald werd de internationale beschermingsstatus die werd verleend aan verzoekster en aan haar zoon, definitief ingetrokken. Zij betwist vrijwillig afstand te hebben gedaan van haar status in Duitsland en zij voegt hieraan toe: *“De intrekking van haar status was niet het gevolg van een verzaking van haar kant, maar eerder van een beslissing van de Duitse autoriteiten volgend op de vaststelling dat de verzoekster het Duitse grondgebied gedurende een aanzienlijke periode had verlaten.”*

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn nota erkent dat uit de stukken in het administratief dossier inderdaad blijkt dat de bevoegde Duitse instanties de vluchtelingenstatus van verzoekster hebben herroepen/ingetrokken, waarbij hij verwijst naar de kennisgeving van 1 juli 2020, doch hij hieraan toevoegt dat uit deze stukken niet kan blijken op welke gronden de status van verzoekster werd herroepen/ingetrokken, dit in tegenstelling tot de intrekking ten aanzien van haar zoon A. A. Z. Verweerder merkt hierbij op: *“Verzoekende partij legt een gemotiveerd besluit in hoofde van haar zoon neer, waaruit blijkt dat zijn status werd ingetrokken omdat betrokkene naar een onbekende bestemming bleek te zijn verhuisd – zijn vader (de ex-man van verzoekende partij) bleek in Frankrijk te verblijven en daar een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend – en niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikte in Duitsland. De Duitse instanties oordeelden dat het vertrek en het feit dat de verblijfsvergunning niet werd verlengd, aantonen dat betrokkene internationale bescherming niet noodzakelijk vindt (zie vertaling ‘besluit’ d.d. 30 juni 2020 in bijlage). Het is opmerkelijk dat verzoekende partij geen dergelijk besluit in haar hoofde neerlegt.”* Samen met verweerder stelt de Raad verder vast dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij een advocaat had die haar zei naar Duitsland te gaan om een intrekking in te dienen voor haar verblijf (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ van 13 mei 2019, vraag 15).

De Raad benadrukt vooreerst dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Verzoekster weerlegt voormeld vermoeden dat *in casu* geldt ten aanzien van Duitsland geenszins.

Vervolgens wijst de Raad erop dat waar verzoekster betoogt dat haar statuut werd ingetrokken hetgeen, zo poneert zij, *“eerder van een beslissing van de Duitse autoriteiten”* het gevolg was, het aan verzoekster toekomt niet enkel te staven dat de Duitse instanties haar statuut effectief hebben ingetrokken, doch ook de redenen waarop deze intrekking werd gesteund alsook het gebrek aan de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten.

Verzoekster schuift in haar verzoekschrift naar voren dat de intrekking van haar status niet het gevolg was van een verzaking van haar kant, maar eerder het gevolg was van een beslissing van de Duitse autoriteiten volgend op de vaststelling dat zij het Duitse grondgebied gedurende een aanzienlijke periode had verlaten. Verzoekster verduidelijkt hierbij echter niet waar(uit) dit *in concreto* zou blijken, doch beperkt zich in haar verzoekschrift tot de verwijzing naar, wat zij benoemt als, een zeer vergelijkbaar dossier waarin de commissaris-generaal een gelijkaardige situatie had geanalyseerd, in het kader waarvan zij een stuk 4 *“beslissing van CGVS dd. 23.12.2020 in een zeer vergelijkbaar dossier”* bij haar verzoekschrift voegt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt echter op individuele basis en aan de hand van

de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht, zoals te dezen geschiedt. Verzoeksters verwijzing brengt dan ook geen soelaas. Dit is evenmin het geval waar zij in haar pleitnota op algemene wijze uiteenzet Duitsland te hebben verlaten wegens een conflict met haar (ex-)echtgenoot en de toekomstige vader van haar kind teneinde hulp te zoeken bij haar moeder die erkend vluchteling is in België. Verzoekster geeft immers aan Duitsland vrijwillig, en geenszins als het gevolg van een beslissing van de Duitse autoriteiten, te hebben verlaten en naar België te zijn gekomen. In zoverre voormelde redenen voor haar vertrek aannemelijk zouden zijn, toont verzoekster overigens hoe dan ook niet aan in Duitsland de (beschermings)mogelijkheden of middelen te hebben uitgeput die haar aldaar ter beschikking stonden. De Raad beklemtoont in dit licht dan ook dat het niet de bedoeling kan zijn dat vrijwillig afstand kan worden gedaan van bescherming toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch ook dat hetzelfde geldt voor het aannemen van een houding die leidt tot een intrekking. Dit zou immers volledig ingaan tegen de heersende (Europese) regelgeving.

In dit licht dient tevens te worden vastgesteld en onderstreept dat verzoekster hoe dan ook noch in haar verzoekschrift, noch in haar pleitnota uiteenzet, minstens toont zij niet aan, dat zij zich heeft geïnformeerd over welke (rechts)middelen haar in Duitsland tegen deze beslissing ter beschikking staan of stonden, laat staan dat zij hiertoe concrete stappen heeft gezet. Dit is des te meer opmerkelijk in het licht van verzoeksters betoog in haar pleitnota waarin zij aangeeft wel contact te hebben opgenomen met haar Duitse advocaat om aan de Belgische autoriteiten een officiële beslissing voor te leggen waarin de intrekking van haar status wordt bevestigd. Hierbij kan tevens de kanttekening worden gemaakt dat op voormelde vaststellingen van verweerder betreffende de afwezigheid van een gemotiveerd besluit in hoofde van verzoekster, daar waar zij dit wel voorlegt voor haar zoon, door verzoekster in haar pleitnota niet wordt ingegaan, noch biedt zij hiervoor een aannemelijke verklaring. Waar verzoekster haar betoog aanvult met de stelling dat deze stap geenszins kan gelijkgesteld worden met een afstandsverklaring of met een erkenning van het ontbreken van de nood aan internationale bescherming in geval van een terugkeer naar Syrië, merkt de Raad nog op dat deze houding en verzoeksters (gebrek aan) handelen zoals hiervoor vastgesteld wel degelijk in strijd zijn met de houding van een persoon die meent actueel nog steeds een nood aan internationale bescherming te hebben. Zoals tevens door de commissaris-generaal wordt aangestipt, is de Raad van oordeel dat verzoeksters handelen, waarbij zij verzaakt de redelijk van haar te verwachten inspanningen te leveren ten aanzien van een internationale beschermingsstatus die haar reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie (*in casu* Duitsland) werd verleend, terwijl zij inmiddels een nieuw verzoek heeft ingediend om eenzelfde internationale beschermingsstatus te verkrijgen in een andere lidstaat (*in casu* België) zonder evenwel enige garantie te hebben wat betreft de uitkomst van zulk een nieuw verzoek, niet alleen kan worden aangemerkt als een intentionele poging om de vigerende Belgische en Europese regelgeving te omzeilen, maar tevens haaks staat op de gegrondheid of de ernst van de nood aan internationale bescherming die zij beweert te hebben. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij vaststelt en concludeert: *“Evenmin toont u genoegzaam aan dat u zich niet terug tot de Duitse instanties kunt of zelfs moet wenden om de mogelijkheden of middelen die u daar ter beschikking staan uit te putten voor zover u van oordeel bent dat u actueel nog steeds een nood aan internationale bescherming kunt doen gelden (cf. heropening, volgend verzoek in Duitsland), temeer aangezien u in het kader van onderhavig volgend verzoek géén redenen aanreikt die een valabele verschoningsgrond zouden kunnen vormen voor het vrijwillig opgeven van de internationale bescherming die u voorheen in Duitsland verleend werd teneinde een nieuw verzoek in België in te dienen (zie supra en infra). Meegaan in dergelijk handelen zou dan ook indruisen tegen het EU-acquis en daarmee verbonden interstatelijk vertrouwensbeginsel evenals irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.”*

De Raad besluit dat in verzoeksters houding en (gebrek aan) handelen een poging schuilt tot het omzeilen van de regelgeving van de Europese Unie en alzo een verzoek om internationale bescherming in een land naar keuze in te dienen. Het weze herhaald en de Raad onderstreept dat het niet de bedoeling kan zijn dat vrijwillig afstand kan worden gedaan van internationale bescherming toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, noch dat een houding wordt aangenomen die kan leiden tot een intrekking van deze bescherming. Dit zou asielshoppen in de hand werken hetgeen volledig indruist tegen de (geest van de) heersende Belgische en Europese wet- en regelgeving en kan derhalve niet worden aanvaard.

In casu heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met zowel de door verzoekster in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen als de door haar neergelegde documenten. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift en pleitnota geen dwingende argumenten bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en zij slaagt er met haar

algemeen verweer dan ook niet in om de pertinente en gedetailleerde motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

2.2.2. Betreffende het overige betoog van verzoekster, onder meer aangaande de humanitaire omstandigheden, de veiligheidssituatie in Syrië en de situatie van (alleenstaande) vrouwen die tot de etnische DOM-minderheid behoren, kan genoegzaam naar hogerstaande vaststellingen en bevindingen betreffende haar beschermingsstatus in Duitsland en haar (gebrek aan) handelen in dit kader worden verwezen. Een onderzoek naar voormelde omstandigheden in Syrië is dan ook niet aan de orde.

2.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS